

Landet, ved at faa tilkaldt to Vidner. Men det er dog et Spørgsmaal, om Hensynet til Rekvisitus eller Retsplejens Sikkerhed ikke her kræver to Vidner. Det kan man imidlertid ogsaa diskutere. Herunder skal jeg være meget villig til at tage Hensyn til de Argumenter, som den højtærede Justitsminister gjorde gældende.

Endelig skal jeg blot nævne § 45, om Ændring i Retsplejelovens § 597, 1ste Stykke, hvorefter Udpantningsretten for Skatter og Afgifter til det offentlige bevares i to Aar i Stedet for eet. Paa Forhaand synes det at være en ny Trusel mod Skatteyderne — i dette Tilfælde kan man sige „Skattesnyderne“, for en Dels Vedkommende er det jo dem, der ikke har betalt og skylder endnu —, som nu i to Aar skal have Sværdet hængende over Hovedet paa sig. Men da jeg paa den anden Side maa indrømme, at det netop, hvad Skattespørgsmaal angaar, foreslaas, at det gøres muligt for Skattemyndighederne at være mere humane og at tilstaa rimeligere og længere Henstand uden at risikere slet ikke at faa Pengene, er jeg endt med at slutte mig til Folketingets Opfattelse. Jeg tror, at den i Praksis vil virke mest humant, ikke mindst i Krisetider som disse, hvor Arbejdsløsheden har det Omfang, den har. Derfor tror jeg, det er en god Bestemmelse. Jeg tiltræder ligeledes Ønskeligheden og Nødvendigheden af en ny Paragraf, § 46, hvorefter Udpantningen i disse Sager sker gennem Kommunalbestyrelsen selv.

De øvrige Bemærkninger, Spørgsmaal eller Smaaændringer, jeg har at gøre, har saa ringe almindelig Interesse eller er saa specielt tekniske, at jeg vil gemme dem til et eventuelt Udvalg. Jeg skal slutte med i det hele paa mit Partis Vegne at anbefale dette Lovforslag til hurtig og villig Behandling her i Tinget. Jeg kunde, om fornødent, godt anbefale det til Vedtagelse i uændret Skikkelse.

**Godskesen:** Som allerede nævnt af den højtærede Minister har største Parten af nærværende Lovforslags Indhold allerede en Gang tidligere foreligget for dette høje Ting. Den højtærede Minister har nu tilføjet nogle Bestemmelser, og i Folketinget er der kommet flere til, men da mine Partifæller og jeg paa de allerfleste Punkter kan tiltræde det Resultat, som saaledes er fremkommet, er det lige saa lidt for mig som for de foregaaende Talere nødvendigt at gennemgaa det hele Lovforslag. Jeg kan indskrænke mig til nogle Bemærkninger

om enkelte Punkter, som forekommer mig at have særlig Interesse.

Jeg skal da først minde om, at jeg allerede i Fjor gjorde opmærksom paa, at det da fremsatte Lovforslag paa flere Punkter vendte tilbage til den Ordning, som man havde, forinden Retsplejeloven traadte i Kraft, og som man da forlod. Dette træder i det nu foreliggende Lovforslag særlig stærkt frem i Reglerne om Skifterettens Competence. Det er nu foreslaaet, at Skifteretterne i det hele skal afgøre de Tvistigheder, der opstaar under Behandlingen af Boer, men at paa den anden Side Skifteretten kan henvise Afholdelse af Auktioner til Fogeden, ogsaa naar det gælder pantsatte Genstande. Det var en Ordning, som vi havde, forinden Retsplejeloven kom. Den var prøvet gennem mange Aar, og der havde ikke vist sig nogen som helst Ulempe. Man forlod den ved Retsplejeloven vel væsentlig af doktrinære Grunde, men jeg kan fra mit Syn paa den Slags Ting kun glæde mig over, at den højtærede Minister har Mod til at vende tilbage til den gamle Ordning, naar den sidst vundne Erfaring har bekræftet, at det dog var den praktiske.

Fremdeles vil jeg gerne udtale min Glæde over, at Udpantning for Skatter nu i Købstæderne — og der tænkes naturligvis særlig paa de større Kommuner — kan foretages af kommunale Tjenestemænd. Jeg nærer ikke mindste Tvivl om, at denne Bestemmelse vil blive til betydelig Gavn ikke blot for Kommunerne, men ogsaa for Staten; dels vil Forretningerne gaa hurtigere, — man bliver altsaa ikke saa meget udsat for at tabe Penge derved, at tvivlsomme Skatteydere økonomiske Tilstand forringes ved, at Tiden gaar —, dels kender i Almindelighed de kommunale Tjenestemænd langt mere til Skatteydernes Forhold end Fogedkontorets Personale, saa at de er ganske anderledes i Stand til at faa Fyldestgørelse frem, hvor der overhovedet er nogen Mulighed derfor.

Endvidere kan jeg billige de Bestemmelser, der findes i det foreliggende Lovforslag om Udvidelse af Underretternes Competence i Straffesager, men jeg vil dog gerne tage lidt Afstand fra den Kritik, som Udvalget for Strafferetsplejens Simplificering, der er Ophavsmand til den nuværende Formulering, har givet af de Bestemmelser, der tidligere paa det Punkt var vedtaget her i Tinget med Tilslutning af den højtærede Minister. Udvalget siger, at Ministerens og Landstingsudvalgets Formulering var uklare.